

Надъ тази ослѣпително блестяща равнина е извило сводъ синьо, безоблачно небе. Срѣщатъ се обширни мѣста, покрити съ кремъчни кристали, които приличатъ на елмази. Слънчевитѣ лъчи се пречупватъ въ тѣхъ и създаватъ истински чудеса. Тѣзи мѣстности така блестятъ, че ослѣпениятъ пжтешественикъ трѣбва да закрива очитѣ си. На мѣста пѣсъчни дюни, подобно на грамадни вълни, се надигатъ дори до кржгозора. Слънцето се възкачва все по-високо и сипе огнени лъчи надъ безкрайната, съвсемъ еднообразна равнина. На пладне неговиятъ блѣсъкъ превръща пѣсъцитѣ сякашъ въ разтопенъ металъ. Земята блести непоносимо, хоризонтътъ пламва, явяватъ се миражи. Въ далечината се появяватъ и изчезватъ езера, рѣки, а ето и островъ, обрасълъ съ стройни палми...

Ненадѣйно въ сгорещения въздухъ се дочуватъ нѣкакви напѣвни звуци. Ние потреперваме неволно и се оглеждаме наоколо. Пустинята е безмълвна, но звуцитѣ летятъ и се топятъ въ знойната атмосфера.

— Чувате ли какъ запѣха пѣсъцитѣ? — запитва ни нашиятъ водачъ. — Това е пѣсенъта на пустинята; не е за добро тя. Пѣсъкътъ пѣе, зове вѣтърътъ, а заедно съ него долита и смъртта!

Да! Това бѣ прочутото пѣние на пѣсъцитѣ — предвестникъ на страшния пустиненъ вѣтъръ „сироко“. Кржгозорътъ потъмнѣ, небето като че ли се сведе надъ земята. Скоро тъмnochервена мъгла отъ дребенъ прахъ съвсемъ закри огнения дискъ на слънцето. Летящиятъ пѣсъкъ на пустинята засилваше все повече движението си. Върховетъ на пѣсъчните могили отлитатъ въ сгорещената атмосфера и се понасятъ изъ нея... Въздухътъ става нетърпимо душненъ. Едва може да се диша. Задущаватъ се и хора, и животни всрѣдъ пѣсъчния хаосъ. Ние лежимъ до камилитѣ, покрити презъ глава съ одеяла, съ затъкнати уши. Сърдцата ни биятъ силно, главитѣ ни страшно болятъ. Поради горещината и задуха,